

Texty k projektu

Rčení: Jez do polosyta, pij do polopita, budeš živ dlouhá léta.
Snídani sněž sám, o oběd se rozděl s přítelem, večeri dej nepříteli.

Říkanka: To jsou ruce, to jsou dlaně,
Voda s mýdlem patří na ně.
Hned po mýdle dobré jídlo
A po jídle zase mýdlo.

Pohádka:
Josef Čapek, Povídejme si, děti

...Že prý mám zas něco vyprávět pro děti.

Ono se to řekne, ale co? Měla by to být nějaká pohádka? – Cožpak o to, nějaká pohádka, to by bylo pěkné! Ale jaká pohádka by to měla být? O králi, o královně, o nějaké princezně? – Třebas, ale takové pohádky už známe.

Tak víte co, děti? Nebudeme si povídat žádnou pohádku, když už je všechny znáte, ale budeme si povídat, jako si povídají velcí lidé. ...

Snídaně

A, panečku, káva, to je dobrá věc! A kakao, to je také dobrá věc! A rohlík nebo houska, a co teprve vánočka, to je také dobrá věc, a chleba s máslem taky, a jakpak teprve, když je k tomu ještě zavařenina, to je ještě lepší věc. Sem s tou snídaní, sem s ní, to si dáme! Kdo se pořádně nenasnídá, kdo se v tom šťára a nípe, nedojí a nedopije, nechá stát v hrníčku, ten ničemu nerozumí, ten je hloupý. Ten neporoste, ten nebude mít pěkné červené tvářičky. Ten bude hubený, bude mít ruce a nohy tenké jako hůlčičky, takový, když si bude chtít poskočit, tak se třebas ta tenká lýtka pod ním zlomí. Ale kde se pořádně nasnídá, ten je silný, že by mohl zabít i sedmihlavého draka, kdyby nějakého potkal.

A co tedy snídál silný Stojša, že přemohl lítou saň?

Ó jejej, co ten všechno snídál! Ten vypil šest velkých hrnků kávy, snědl k tomu šest krajíců chleba s máslem a ještě se navrch napil mléka a snědl několik housek a rohlíků a pak byl tak silný, že toho draka lehce přemohl. Možná že se ten drak tenkrát zapomněl nasnídat nebo mu nechutnalo, to on jistě neměl tak dobrou kávu, jako máme my, a proto byl slabý a neubráníl se dobře tomu Stojšovi.

A co snídá drak?

Drak, ten asi snídá oheň a kamení, on jistě nemá žádnou takovou maminku, která by mu uvařila kávu.

A odkud je káva?

Káva, to rostou taková zrníčka na keřích někde až za mořem v dalekých zemích, kde pořád svítí sluníčko. Tak tam moc svítí sluníčko, že jsou tam lidé toho slunce tak opálení, že mají od toho černou kůži. A to jsou černoši.

A kakao?

Kakao také jsou taková zrníčka a ta se rozemelou a z mouky těch zrníček je kakao a také se z nich dělá čokoláda.

A z čeho je cukr a proč je tak sladký?

Cukr, ten se dělá z bílé sladké řepy. Roste taková řepa na poli a má takový tlustý kořen, a nejdřív musí pořádně napršet, aby ta řepa neměla žízeň a hlad. To je její snídaně. Potom musí být pěkně, aby na tu řepu hodně svítilo slunce. A jak to sluníčko svítí, tak ta řepa si z té jeho záře bere všechno to, co je v slunečním světle nejsladší. A z toho se v té řepě udělá sladká šťáva a z té šťávy se pak dělá cukr.

A hrušky, jablíčka, víno, jahody a všechno ovoce také.

A jsou černoši také sladcí, když na ně tolik svítí sluníčko?

Černoši – no, možná že černoši jsou uvnitř sladcí, ale to nikdo neví.

A proč je cukr bílý a není černý?

Protože by černý cukr vypadal jako uhlí a nikdo by pak nepoznal, že to je cukr. A kdyby byl cukr černý, tak by se z něho nedaly dělat všelijaké ty pěkné barevné bonbóny a u cukráře by to vypadalo jako u uhlíře.

To je také pravda. Tak je to přece jen dobře uděláno.